

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 73/11
Luxemburg, 14 iulie 2011

Concluziile avocatului general în cauza C-27/09 P
Franța/People's Mojahedin Organization of Iran

Avocatul general Sharpston propune Curții să respingă recursul formulat de Franța împotriva hotărârii Tribunalului prin care PMOI a fost eliminată de pe lista privind teroriștii stabilită de Uniunea Europeană

Prin aceasta, avocatul general propune anumite îmbunătățiri care ar putea fi aduse procedurilor astfel încât să se asigure un echilibru corespunzător între necesitatea combaterii terorismului și respectarea drepturilor fundamentale

În decembrie 2008, Tribunalul de Primă Instanță (în prezent denumit Tribunalul) a anulat o decizie a Consiliului prin care People's Mojahedin Organization of Iran a fost inclusă pe lista europeană a organizațiilor teroriste ale căror fonduri și alte active financiare trebuiau să fie înghețate¹. A fost a treia oară când această instanță a anulat o astfel de decizie.

Deciziile anterioare care au fost anulate de Tribunal² s-au bazat pe existența unei decizii privind interzicerea PMOI în Regatul Unit, existența unei astfel de decizii adoptate de o autoritate competentă la nivel național constituind o condiție prealabilă pentru includerea unei organizații pe lista stabilită de Uniunea Europeană. Cu toate acestea, în urma unei hotărâri a unei instanțe naționale din noiembrie 2007, care a calificat lista organizațiilor interzise în Regatul Unit drept „profund injustă” și „nerezonabilă”, la 24 iunie 2008 PMOI a fost eliminată de pe această listă.

Totuși, atunci când, la 15 iulie 2008, a adoptat o nouă decizie³ privind actualizarea listei stabilite de Uniunea Europeană, Consiliul a menținut PMOI pe listă. Includerea PMOI s-a bazat pe informații furnizate de guvernul francez în legătură cu (i) începerea unei urmăriri penale de către Parchetul Antiterorist de pe lângă Tribunal de grande instance de Paris (Tribunalul de Mare Instanță din Paris), în 2001, și (ii) alte două acuzații formulate în 2007 împotriva unor persoane prezumate a fi membre ale PMOI. Informațiile în acest sens au fost comunicate PMOI de către Consiliu în ziua în care a fost adoptată decizia.

Anulând decizia menționată, Tribunalul a constatat că Consiliul a încălcat dreptul la apărare al PMOI prin faptul că nu i-a comunicat aceste informații noi anterior adoptării deciziei.

Deși acest fapt în sine era suficient pentru anularea deciziei, din considerente legate de caracterul complet al analizei, Tribunalul a examinat și celelalte argumente invocate de PMOI. În special, Tribunalul a constatat că începerea unei urmăriri penale și cele două acuzații suplimentare nu constituiau o decizie adoptată de o autoritate competentă cu privire la însăși PMOI și a arătat că nu a fost prezentat niciun motiv care să justifice atribuirea actelor imputate preținșilor membri ai PMOI organizației înseși. În plus, Tribunalul a constatat că, prin faptul că nu a comunicat Tribunalului anumite informații despre această cauză, pe care autoritățile franceze au refuzat să le

¹ Hotărârea din 4 decembrie 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul ([T-284/08](#), Rep., p. II-3487; a se vedea și Comunicatul de presă [84/08](#))

² Hotărârea din 12 decembrie 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Consiliul ([T-228/02](#), Rec., p. II-4665, a se vedea și Comunicatul de presă [97/06](#)) și Hotărârea din 23 octombrie 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul ([T-256/07](#), Rep., p. II-3019, a se vedea și Comunicatul de presă [79/08](#))

³ Decizia 2008/583/CE a Consiliului din 15 iulie 2008 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 privind măsurile restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului și de abrogare a Deciziei 2007/868/CE (JO L 188, p. 21)

declasifice, Consiliul a încălcat de asemenea dreptul fundamental al PMOI la o protecție jurisdicțională efectivă.

Împotriva acestei hotărâri Franța a formulat recurs la Curtea de Justiție.

În concluziile sale prezentate astăzi, avocatul general Sharpston propune Curții să respingă recursul formulat de Franța.

În ceea ce privește omisiunea Consiliului de a comunica PMOI informațiile noi anterior adoptării deciziei sale, fapt care a avut ca rezultat menținerea pe listă a organizației, avocatul general Sharpston nu este de acord cu Tribunalul asupra aspectului că, ținând cont de procedurile interne ale Consiliului, acesta a avut timp suficient între primirea informațiilor de la guvernul francez, la 9 iunie, și adoptarea deciziei sale, la 15 iulie, pentru a comunica PMOI informațiile respective.

Totuși, în opinia sa, această împrejurare nu ar fi trebuit să împiedice Consiliul ca, în conformitate cu jurisprudența Curții, să furnizeze PMOI informațiile respective anterior adoptării deciziei de a menține această organizație pe listă. Indiferent de existența sau inexistența unei situații de urgență, Consiliul nu poate să nesocotească pur și simplu dreptul la apărare al unei părți.

În vederea asigurării unui echilibru între interesele Consiliului, ale PMOI și ale celorlalte persoane de pe listă, care au dreptul ca aceasta să fie revizuită semestrial, doamna Sharpston sugerează că Consiliul ar fi trebuit să adopte o decizie cu privire la celelalte persoane de pe listă în termenul stabilit și ar fi trebuit să amâne adoptarea unei decizii cu privire la PMOI pe o perioadă care să îi permită să comunice PMOI noile informații și să examineze răspunsul acestei organizații. Eroarea Consiliului a constat în faptul că a presupus că trebuia să adopte o singură decizie care să se refere simultan la toate persoanele și la toate organizațiile de pe listă. Or, acest lucru nu se impunea.

În consecință, avocatul general Sharpston este de acord cu concluzia Tribunalului în sensul că decizia Consiliului a fost adoptată cu încălcarea dreptului la apărare al PMOI. Întrucât acesta a fost singurul motiv de anulare a deciziei de către Tribunal, avocatul general propune Curții să respingă recursul.

Deși este conștientă de faptul că celelalte argumente nu ar trebui să influențeze soluția din această cauză, avocatul general Sharpston consideră totuși că este important ca acestea să fie analizate. În opinia sa, a omite acest lucru ar însemna ca Franța să fie lăsată să se confrunte cu aceeași incertitudine care inițial a determinat-o să formuleze recursul, această incertitudine putând fi împărtășită în aceeași măsură și de alte state membre.

În ceea ce privește problema dacă începerea unei urmăriri penale în 2001 și suplimentele de rechizitoriu întocmite în 2007 împotriva unor persoane fizice suspectate de a fi membre ale PMOI constituiau o decizie adoptată de o autoritate competentă, doamna Sharpston consideră, în primul rând, că, întrucât este puțin probabil ca teroriștii să ajute autoritățile, organizându-se în așa mod încât să poată fi ușor identificați, cerința ca o decizie națională să fie adoptată „cu privire la persoanele, grupurile sau entitățile vizate” trebuie să fie interpretată în sens larg. Astfel, în opinia avocatului general, nu este necesar ca decizia națională să menționeze cu exactitate aceleași persoane și organizații ca cele cuprinse în decizia Uniunii Europene. Este suficient să existe probe și indicii serioase și credibile în sensul că persoanele menționate sunt în esență aceleași.

În ceea ce privește natura deciziei naționale, avocatul general este de părere că o simplă decizie de a începe o urmărire penală nu este, în sine, suficientă. Pe de altă parte, a se pretinde ca decizia națională să fie adoptată de o instanță judecătorească ar constitui o cerință prea restrictivă. În opinia avocatului general, trebuie să existe probe sau indicii serioase și credibile privind implicarea într-un act terorist și care să reprezinte mult mai mult decât o simplă bănuială sau ipoteză. Având în vedere aceste aspecte, avocatul general Sharpston consideră că începerea unei urmăriri penale în 2001, care a condus la desfășurarea unor proceduri ulterioare în 2003 (cunoscute în dreptul francez sub denumirea „mise en examen”) ar corespunde acestor cerințe, însă nu și acuzațiile suplimentare formulate în 2007, care nu au făcut obiectul unei „mise en

examen”. Întrucât Consiliul a luat în considerare aceste două proceduri în ansamblu, ca un întreg, rezultă că deciziile franceze nu puteau constitui baza deciziei Consiliului.

În plus, avocatul general este de acord cu Tribunalul cu privire la faptul că nu a fost furnizată nicio dovadă în sensul că urmărirea începută în 2007 împotriva unor prețiși membri ai PMOI ar putea fi considerată ca fiind îndreptată împotriva PMOI înseși.

În sfârșit, în ceea ce privește nedivulgarea unor informații confidențiale Tribunalului, avocatul general Sharpston nu pune în discuție constatarea Tribunalului în sensul că refuzul Consiliului de a-i comunica informațiile respective au avut ca rezultat imposibilitatea Tribunalului de a controla legalitatea deciziei. Cu toate acestea, dată fiind lipsa oricărei prevederi specifice în Regulamentul de procedură al Tribunalului cu privire la tratamentul informațiilor care trebuie să fie comunicate Tribunalului, însă nu și celeilalte părți în cauză, avocatul general consideră totuși că poziția Franței nu este nerezonabilă. Strict în conformitate cu Regulamentul de procedură al Tribunalului, acesta nu putea oferi nicio garanție Consiliului în sensul că informațiile confidențiale nu ar fi trebuit comunicate PMOI la un moment dat. Prin urmare, avocatul general Sharpston propune să se aducă modificări Regulamentului de procedură și să se stabilească principii care să permită utilizarea unor astfel de informații confidențiale atunci când ele sunt necesare pentru combaterea terorismului, asigurându-se în același timp respectarea dreptului la apărare și a dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă.

MENȚIUNE: Concluziile avocatului general nu sunt obligatorii pentru Curtea de Justiție. Misiunea avocaților generali este de a propune Curții, în deplină independență, o soluție juridică în cauza care le este atribuită. Judecătorii Curții urmează să delibereze în această cauză. Hotărârea va fi pronunțată la o dată ulterioară.

MENȚIUNE: Acțiunea în anulare are ca obiect anularea acelor acte ale instituțiilor Uniunii care sunt contrare dreptului Uniunii. Cu respectarea anumitor condiții, statele membre, instituțiile europene și particularii pot sesiza Curtea de Justiție sau Tribunalul cu o acțiune în anulare. Dacă acțiunea este întemeiată, actul este anulat. Instituția autoare a actului trebuie să ia măsuri pentru a elimina eventualul vid juridic creat prin anularea acestuia.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Claudiu Ecedi-Stoisavlevici ☎ (+352) 4303 3720

Imagini de la prezentarea concluziilor sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106